

1

Amsterdam/Schiphol (Nederland), 21 januari,
9.17 uur (lokale tijd)

Daar ga ik. Op weg naar mijn droomreis. Alles afgevinkt. Alles onder controle. Nu kan er niks meer misgaan.

Ik ren het laatste vrije toilethokje in en geef over.

‘Eh, alles goed daar?’ vraagt een onbekende vrouwenstem door de deur heen.

Ik kijk naar de drijvende gal met een verdwaald appelpartje erin. Meer zit er niet in mijn buik, aangezien ik de rest er thuis al uit heb gegooid en daarna niets meer door mijn keel heb gekregen. Op dat stukje appel na. ‘Ja!’ roep ik terug. ‘Alleen een beetje zenuwachtig.’

Alleen.

Een.

Beetje.

Zenuwachtig.

Dat zeg ik al weken tegen mezelf als ik me zo voel. Maanden, eigenlijk, van spontane zweetaanvallen, op de grens verkeren van hyperventilatie, steeds obsessiever mijn hartslag checken in mijn hals.

Maar, beargumenteer ik vervolgens in mijn volle hoofd: iederéén zou toch zenuwachtig zijn voor het examenjaar? Om daarna in z’n eentje ruim vier maanden naar de andere kant van de wereld te gaan? (Of nou ja, alleen: met ruim negenduizend volgers die al maanden over mijn

schouder meekijken met alle minieme voorbereidingen.) Om echt op reis te gaan na twee jaar comfortabel wegdromen?

Ik sta op en de wc spoelt automatisch door wanneer ik een stap in de richting van de deur zet.

Het zal wel wegtrekken als ik eenmaal afscheid heb genomen en via de gate die muffige grijze, maar toch vakantiegevoel opwekkende slurf binnen stap. Als ik de vliegtuigfoto, die ik al helemaal heb uitgedacht, op Instagram plaats en iedereen enthousiast en met heel veel hartjes reageert.

Toch?

Voor de spiegel veeg ik mijn mond af met een papieren zakdoekje. Voorzichtig, want ik wil mijn make-up niet hoeven bijwerken met trilende handen en een familie die me nog meer opjaagt dan ikzelf al doe. Ik kijk naar mezelf. Zoals altijd het langst naar mijn linkerwang en de huid rondom mijn ogen. Ja, alles zit nog goed. Niks te zien. Mijn vlekken en zenuwen, beide onzichtbaar onder een ander laagje bescherming.

In de grote hal, met uitzicht op de douanecontrole, kijken vier bezorgde gezichten me aan. Papa, mama, Jeremy en Lily. Ineens zie ik mezelf door hun ogen en voel ik me dat kleine meisje en zusje, het nakomertje. Ik slik.

‘Ik kan niet geloven dat je dit echt gaat doen,’ zegt mama.

Die zin kun je op heel veel verschillende manieren interpreteren. Bij mijn moeder overheerst de afkeuring, hoezeer ze die ook probeert te verbergen.

‘Je kunt nu nog terug,’ zegt papa. Hij lacht en het klinkt als een grap, maar als hij mocht kiezen of ik wel of niet door de douanecontrole zou lopen, weet ik zeker dat hij voor het laatste zou gaan.

‘Natuurlijk ga ik,’ zeg ik geërgerd. ‘Ik heb toch niet voor niets een halfjaar in die kelder gezeten?’

Bij accountantskantoor Van den Boom noemden ze het een ‘souter-rain’, maar ik kwam er al gauw achter dat dat gewoon een duur woord is voor kelder. Daar ontfermde ik me bij summier daglicht over de vernietiging van alle documenten uit het archief die zeven jaar of ouder waren. En daarna over het herordenen van complete bossen aan papieren die nog wel bewaard moesten blijven. Zonder het vooruitzicht van deze reis had ik het nooit volgehouden, en ook niet zonder mijn beste vriendin Ifke, met wie ik samenwerkte.

‘Let je goed op je spullen? Je hebt toch wel dat heuptasje om dat ik je heb gegeven?’ gaat papa door.

‘En als je blijft goed blijven smeren,’ vult mama aan. ‘Heb je wel genoeg lotions mee?’

Als ik nog meer zonwerende en verzorgende lotions mee zou nemen, zou ik helemáál omvallen met die backpack. Dat lichtbruine, loeizware geval zoeft nu gelukkig al ergens door het snelwegstelsel voor bagage, op weg naar hetzelfde vliegtuig als ik.

‘Ik heb alles,’ zeg ik tegen mijn bezorgde ouders, terwijl ik het spuuglelijke beige heuptasje tegen mijn buik voel plakken. ‘Echt.’

Ze kijken niet erg overtuigd.

Dat verbaast me niet, want van de zin van deze reis heb ik mijn gezinsleden niet kunnen overtuigen. De enige reden dat ik hier sta, is dat gisteren mijn achttiende verjaardag was en ze me nu écht niet meer kunnen tegenhouden.

Dat terwijl ik echt mijn best heb gedaan tijdens die 1587 overtuigings-sies. Er kwam nog net geen powerpointpresentatie aan te pas, maar het scheelde niet veel. Ik verdeelde de reis in overzichtelijke doelen en punten – een soort lijstjes, want lijstjes zijn heerlijk en heilig, en nog aantrekkelijker sinds ik ze bijhoud in mijn prachtige bulletjournal met palmbo-men erop.

Die gesprekken kwamen uiteindelijk altijd op dezelfde drie (pijn)punten neer:

1. *Studeren*: ‘Na het vwo ga je meteen studeren, en geen hbo- of alfastudie natuurlijk.’ Versus ik: ‘Ja, maar dan gewoon een jaartje later.’ (Of wat ik eigenlijk dacht: ooit. Als ik eindelijk een bètastudie heb gevonden die me wel wat lijkt.)
2. *Reizen*: ‘Levert niets op, behalve carrièrevertraging, zie voorgaand punt.’ Versus ik: ‘Gaat mij een supersuccesvol Instagram-account opleveren.’ (Dat moet. Alsjeblieft. Volg mij! Want anders is alles voor niks geweest en kruip ik voor eeuwig in een krater van de Bromo-vulkaan op Java, doe.)
3. *Vrijwilligerswerk*: ‘Is een vorm van kapitalistisch toerisme en leidt tot niets in dat soort landen. En het leidt ook tot niets op je cv.’ Versus ik: ‘Dat telt zeker wel mee op je cv, zie de volgende tien links. En mijn waterbouwproject is wel verantwoord.’ (Toch?)

Hun reacties werden gelukkig niet nog negatiever, omdat de inhoud van het vrijwilligersproject mijn bètafamilie wel aansprak. Dat ik niet doel-loos ging backpacken was ook een pre. Net als de hoeveelheid voorbereiding die ik in deze reis had gestoken. Maar nooit kwam er applaus of enthousiasme zonder mitsen en maren. Of gewoon een knuffel die zonder woorden vertelde dat mijn plan anders dan verwacht, maar oké was.

‘Dus je wilt een... tússejaar?’ bracht mama met moeite uit toen ik voor het eerst over mijn reisplan vertelde.

Toen papa: ‘Een tus-sen-jaar?’

Dat doet hij altijd – je herhalen, tergend langzaam, met pauzes tussen elke lettergreep. Alsof hij zo hoopt tijd te winnen, om zijn gedachten te laten bezinken of ordenen.

Toen Jeremy: ‘Waarom zou je vrijwillig je carrière vertragen als je de beste cijferlijst van je school hebt? En vele andere scholen. Zonde, zusje.’

En toen Lily: ‘Naar Indonesië? Met jouw... huid?’

Toch meende ik soms een twinkeling in haar ogen te bespeuren, mondhoeken die omhoog bewogen als ze me plotseling bestookte met vragen over mijn vrijwilligersproject. Ze waren mijn houvast tijdens die repe-terende gesprekken, gevuld met potentiële risico’s en studierichtingen.

‘Jaaaaaa! Yaraaaaaaaa! Nog minder dan een uur, waaaaaaaah!’

Gelukkig heb ik achter die afgemeten gezichten nog een tweede afscheidscomité: mijn beste vriendin Ifke en favoriete tante Eva. En hun niet te missen spandoek, vol met hartjes en Instagram-achtige fotocameratjes, en de tekst GOOOOOOOOOO YARAAAAAAA! WE LOVE YOU! Hun blikken zijn een en al uitbundigheid en ze juichen al de hele ochtend alsof ik in mijn eentje hoogstpersoonlijk iedere uithoek van Azië van stromend water heb voorzien.

Het verschil tussen afscheidscomité één en twee is zo immens groot dat het bijna lachwekkend is. Bijna, want echt leuk is het natuurlijk niet als juist je eigen gezin je uitzwaait in een atmosfeer van onbegrip. Liefdevol onbegrip, maar toch.

‘Hè hè,’ verzucht mama. ‘Ik dacht al dat jullie nooit meer terugkwamen met die koffie.’

‘Tuurlijk wel,’ zegt Eva terwijl ze de bekers van het kartonnen houder-tje uitdeelt. ‘Het afscheid van mijn dappere nichtje wil ik toch voor geen goud missen.’ Ze slaat een arm om me heen en strijkt geruststellend over mijn bovenrug.

Ik probeer een slokje koffie en voel mijn maag meteen protesteren.

‘Voor wie is die achtste koffie eigenlijk?’ vraagt papa.

Ifke en Eva kijken elkaar aan en schieten in de lach. ‘Oeps, verkeerd geteld!’

We kletsen over luchtige dingen. Over het meisje met wallen tot haar neusvleugels, dat dolgelukkig is met onze overgebleven koffie. Het groepje snellopende stewards en stewardessen in dezelfde outfits. Hoe druk het hier is op een januaridag. Hoe duur de koffie is. Soms luister ik, soms kijk ik nog even naar ze nu het nog kan, maar vaker verdwijn ik in mijn eigen hoofd.

‘Oké, tijd om afscheid te nemen.’

Ik kijk op in het bedrukte gezicht van mijn vader. ‘Ja, denk ik ook.’

‘Zal ik niet toch nog meer zonnebrand voor je kopen?’ zegt mama snel.

Ik zucht – in stilte, om niet de sfeer te bederven een paar minuten voor vertrek. ‘Ik heb echt wel genoeg. En in Indonesië hebben ze heus ook zonnebrand, mam.’

‘Maar toch niet de goede. Hier vast wel, in een van die chique winkels.’

Eva legt één hand op mama’s schouder en de andere op mijn schouder. Ze kijkt ons om beurten aan met haar kenmerkende psychologenblik. ‘Jullie zijn allebei zenuwachtig, maar het komt goed. Toen ik achttien was, ging ik in mijn eentje naar Maleisië. En kijk, ik ben er nog steeds.’

‘Ja, maar dat is anders,’ sputtert mama. ‘Jij hebt geen...’

Mijn moeder en tante praten verder over die reis en zonnebrand, terwijl Ifke me iets bij de anderen vandaan trekt. Godzijdank. Ik heb nu eenmaal een haat-liefdeverhouding met de zon en ook gesprekken erover vermijd ik liever, zeker die met mijn moeder. Ifke omhelst me en zegt in mijn hals: ‘Niet zo onzeker kijken. Je tante heeft gelijk: het komt goed.’

‘Echt?’

‘Echt. Jij bent toch een vrijwilligerswerkqueen.’

‘Nog niet, hoor,’ zeg ik.

‘Voor mij wel. En nog maar driehonderdvierenveertig volgers en dan ben je een echte 10k-vrijwilligerswerkqueen mét begerenswaardige swipe up-functie.’

Ik grinnik om haar betrokkenheid bij mijn socialemedia-aspiraties. ‘Sorry dat ik jou morgen niet kan uitzwaaien.’

‘Helemaal geen probleem! Haal me maar op, als we allebei weer terug zijn met een backpack vol fantastische reiservaringen.’ Ifke maakt nergens een probleem van. Behalve slechte films, daarvan kan ze echt uit haar dak gaan. Morgen vertrekt zij ook voor vier maanden en tien dagen, naar Amerika.

Ik voel me rustiger worden, dicht tegen haar aan. Het voelt alsof we samen op reis gaan, ook al gaan we allebei naar een ander continent.

De zenuwen ebben weg en de zin komt weer tevoorschijn. Ik zie mijn twee Grote Reisdoelen voor me, op grote spandoeken in mijn gedachten: het vrijwilligerswerk en mijn Instagram-account, die ik beide tot het grootst mogelijke succes ga maken. Plotseling voel ik de energie weer stromen. Ik kan niet wachten om mijn schouders eronder te zetten. Om een bijdrage te leveren. Om mijn doelen te bereiken. Om de vruchten te plukken van al het harde werk dat ik in mijn Instagram heb gestoken. Om eindelijk alleen te zijn en mijn eigen keuzes te maken. Om mijn familie te laten zien dat ik wél in mijn eentje naar een warm, zonnig land kan gaan. Om mijn volgers mee te nemen op mijn droomreis. Het liefst zou ik op een fastforward-knopje drukken, zodat ik nu al met mijn voeten in de Balinese blubber sta.

Eindelijk is het zover.

Ik kus en omhels iedereen nog een keer. Ifke stopt me een slordig ingepakt cadeautje toe. Ik loop weg, maar Lily pakt mijn arm vast en fluistert plotseling in mijn oor: ‘Ik wou dat ik jou was.’ Een beetje verward steek ik nog een laatste keer mijn hand de lucht in en dan draai ik me om. Met pijn én vlinders in mijn buik loop ik in de richting van de douane.

Daar ga ik écht.